

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32782/ln.2023.20.449>

Микитась М. Я.

*здобувач кафедри конституційного та адміністративного права
Запорізький національний університет*

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСАМИ ВІДНОВЛЕННЯ В УКРАЇНІ: ПРАВОВІ ПРОЦЕДУРИ ПЛАНУВАННЯ, ФІНАНСУВАННЯ І МОНІТОРИНГУ

Вступ. В умовах повномасштабної збройної агресії російської федерації проти України проблема відновлення зруйнованих територій набула статусу одного з ключових напрямів державної політики. Масштаб порушень інфраструктури, погіршення умов життєзабезпечення населення та необхідність оперативної реконструкції вимагають не лише технічних та економічних рішень, а насамперед – ефективного правового забезпечення процесів відбудови. У центрі такого забезпечення знаходяться адміністративно-правові процедури, які формують логіку ухвалення управлінських рішень, визначають алгоритм використання бюджетних і міжнародних ресурсів, забезпечують прозорість і підзвітність органів влади.

Відновлення інфраструктури є багаторівневим процесом, що охоплює стратегічне планування, фінансово-ресурсне забезпечення, реалізацію проєктів, їх оцінку та корекцію. З огляду на це адміністративно-правові процедури постають не допоміжним, а системоутворюючим компонентом, який уможливорює структурованість, передбачуваність і контролюваність всієї відбудовної діяльності. Вони забезпечують баланс між владними повноваженнями та правами громадян, слугують запобіжником корупційних ризиків, а також сприяють розширенню участі територіальних громад у процесах реконструкції.

Таким чином, науковий аналіз адміністративно-правових процедур у сфері планування, фінансування та моніторингу відновлювальних заходів є необхідним не лише для теоретичного осмислення цього інституту, а й для формування практичних моделей

управління, здатних забезпечити ефективну та справедливу післявоєнну відбудову України. Стаття спрямована на розкриття сутності таких процедур, визначення їх правового змісту та ролі у формуванні цілісного механізму реконструкції держави.

Постановка завдання. Метою наукової публікації є комплексний науковий аналіз адміністративно-правових процедур як ключового інструмента публічного управління у сфері повоєнного відновлення інфраструктури України, з'ясування їх правової природи, структури та функціонального значення. Досягнення поставленої мети передбачає: визначення концептуального змісту поняття адміністративно-правова процедура; дослідження її місця у системі адміністративного права; встановлення ролі процедурного регулювання в організації процесів планування, фінансування та моніторингу відбудовних проєктів. Теоретичний акцент дослідження спрямований на обґрунтування того, що саме процедурна впорядкованість є визначальною умовою законності, прозорості, підзвітності та результативності публічної політики реконструкції.

Методологія даної публікації ґрунтується на використанні діалектичного, формально-юридичного, системно-структурного та аналітичного методів, що забезпечили комплексне вивчення адміністративно-правових процедур планування, фінансування та моніторингу відбудови України.

Результати дослідження. Для глибшого розуміння природи адміністративних процедур доцільно звернутися до етимології

відповідного поняття. Латинське *procedere* означає «рухатись уперед», «послідовно виконувати дію», а *administrativus* – усе, що пов'язане з організаційно-владною, управлінською діяльністю [1, с. 100]. Поєднання цих категорій дозволяє визначати адміністративну процедуру як нормативно зафіксовану послідовність дій, спрямованих на реалізацію управлінських повноважень у сфері публічного адміністрування.

Наукова думка напрацювала декілька підходів до визначення поняття «адміністративна процедура». У межах судової доктрини її інтерпретують як форму здійснення правосуддя, фактично зводячи зміст процедур до рамок адміністративного судочинства [1, с. 102;]. Інша концепція асоціює адміністративну процедуру з порядком розгляду справ щодо застосування примусових заходів [2, с. 108]. Відповідно, адміністративна процедура розглядається як унормований адміністративним правом порядок діяльності органів публічної адміністрації у справах про накладення стягнень чи застосування владного примусу.

Попри наявність таких підходів, переважна більшість сучасних дослідників відстоює значно ширше, комплексне трактування цього феномена. У рамках цієї позиції адміністративні процедури охоплюють не тільки правосуддя чи примус, а й увесь порядок здійснення виконавчо-розпорядчої діяльності держави. Їх зміст охоплює взаємодію органів влади з фізичними та юридичними особами при реалізації управлінських функцій – починаючи від надання адміністративних послуг та ухвалення індивідуальних рішень, завершуючи контролем, регулюванням та ліцензуванням.

Доктрина адміністративного права визнає адміністративні процедури самостійним інститутом у межах галузі. Цієї думки дотримується, зокрема, В. М. Бевзенко, який наполягає на відмежуванні процедур від адміністративного процесу, аргументуючи, що процес охоплює ширший спектр правових явищ, тоді як процедура є конкретизова-

ною формою реалізації матеріальних норм [3, с. 59]. В основі авторської концепції лежить класична двокомпонентна структура адміністративного права – матеріальне та процесуальне. Науковець переконливо доводить, що адміністративні процедури належать до матеріально-правового рівня, адже їх зміст, мета та спосіб реалізації визначаються саме матеріальними нормами. Разом із тим він підкреслює їх функціональну значущість у механізмах адміністративного процесу, оскільки саме процедури забезпечують його впорядкованість, логічність і поетапність реалізації.

Водночас низка дослідників дотримується альтернативної позиції, вважаючи адміністративні процедури складовим елементом процесуального адміністративного права. На їхню думку, жорстке розмежування матеріального та процесуального елементів є неможливим, оскільки вони функціонують у тісному взаємозв'язку: матеріальні норми визначають зміст владного рішення, а процесуальні забезпечують його прийняття й виконання. Це підтверджується й практикою: адміністративно-правові приписи регламентують механізми ухвалення та реалізації рішень органів виконавчої влади, порядок контролю, відповідальність за недотримання процедур, забезпечуючи законність, передбачуваність та прозорість державного управління [4, с. 694].

Позиція В. Кікінчука логічно вписується в зазначену дискусію. Науковець наголошує, що адміністративні процедури утворюють нормативну основу функціонування виконавчої влади, а їх чіткість, формалізованість та орієнтація на захист прав людини є необхідною умовою ефективності та доброчесності управління. Процедури виступають запобіжником проти свавілля, бюрократичних зловживань і надмірного державного втручання у приватну сферу [5, с. 66].

Науковці слушно акцентують, що правова держава не може існувати без усунення суб'єктивізму в адміністративному рішенні. Гарантувати об'єктивність виконавчої влади можливо лише за допомогою чітко встанов-

лених процедур, які забезпечують баланс між владними повноваженнями та правами особи [6, с. 106]. В. Кікінчук обґрунтовує, що зміст і функціональне навантаження адміністративних процедур охоплює весь адміністративний процес, адже будь-яке провадження ґрунтується на послідовності норм, правил та дій. Саме тому адміністративні процедури доцільно вважати базовим елементом як матеріального, так і процесуального рівнів адміністративного права [5, с. 67].

Отже, належно унормовані адміністративно-правові процедури забезпечують стійкість правопорядку, прозорість діяльності публічної адміністрації та передбачуваність управлінських рішень. Вони характеризуються нормативною регламентованістю, формалізованістю, поетапністю, змагальністю інтересів і обов'язковим контролем за їх дотриманням. Зміст адміністративної процедури охоплює стадії підготовки, прийняття, виконання та контролю адміністративного акта, визначаючи порядок дій не лише органів влади, а й інших учасників публічно-правових відносин. Типовий приклад – адміністративна послуга, що передбачає подання документів, їх перевірку, ухвалення рішення та офіційне повідомлення заявника.

Таким чином, адміністративні процедури є системоутворюючим чинником публічного управління, що забезпечує верховенство права, відкритість і підзвітність держави, формуючи сервісну та демократичну модель публічної влади.

Масштабні руйнування, завдані Україні внаслідок збройної агресії російської федерації, зумовили трансформацію проблеми відбудови інфраструктури у комплексне правове, управлінське та інституційне завдання. Реконструкція та модернізація об'єктів критичної, соціальної, транспортної та житлово-комунальної сфери потребує не лише фінансових ресурсів і технічних рішень, а й чіткого адміністративно-правового регулювання, ключову роль у якому відіграють адміністративно-правові процедури.

Такі процедури виконують функцію впорядкування управлінських рішень у сфері відбудови – організовують послідовність дій, визначають правила координації та контролю, забезпечують прозорість і підзвітність органів влади, бізнесу та громадянського суспільства. Запровадження процедурного підходу у сфері відновлення дозволяє уникнути хаотичності та дублювання повноважень, мінімізувати корупційні ризики і підтримати принципи належного врядування.

Науковий аналіз свідчить, що адміністративно-правові процедури у процесах відбудови виконують організаційну, контрольну, гарантійну та стабілізаційну функції. Вони охоплюють:

- механізми ухвалення рішень щодо відновлення інфраструктурних об'єктів – визначення пріоритетів, порядок погодження проєктів, процедури фінансування та проведення тендерів;
- систему взаємодії суб'єктів відбудови – центральних органів виконавчої влади, військових і місцевих адміністрацій, органів самоврядування та міжнародних партнерів;
- регламент контролю та моніторингу – відстеження виконання проєктів, ефективності використання бюджетних та донорських фінансів;
- гарантії дотримання прав осіб, майно яких підлягає відновленню, зокрема участі у прийнятті рішень, можливості оскарження та доступу до інформації.

Адміністративно-правові процедури виступають своєрідним процесуальним каркасом реалізації політики відбудови. Саме вони структурують адміністративні провадження – від визначення статусу зруйнованого майна та фіксації збитків до надання компенсацій, експертизи, погодження проєктно-кошторисної документації, проведення закупівель та контролю виконання будівельних робіт. За відсутності такої процедурної чіткості всі ці дії набували б ризикового та правово невизначеного характеру.

Важливою є також функція забезпечення публічності та участі громадськості. Саме

норми процедурного права створюють можливості для залучення громадян, громадських організацій і територіальних громад до планування, моніторингу та контролю реалізації відбудовних проєктів. Це сприяє демократизації публічного управління та формуванню партнерської моделі «держава – суспільство».

Окремого значення адміністративні процедури набувають у забезпеченні законності та підзвітності органів влади, що розпоряджаються бюджетними, гуманітарними й інвестиційними ресурсами. Чітке дотримання процедурних правил мінімізує ризики корупційних зловживань, витрачання коштів не за цільовим призначенням, затягування строків та ухвалення непрозорих рішень. У цьому розумінні процедури виступають правовим механізмом легітимації відбудовних рішень і гарантією ефективності державного контролю.

Отже, адміністративно-правові процедури у сфері відбудови інфраструктури України становлять базовий елемент системи адміністративного права, покликаний забезпечити законність, прозорість, результативність і контрольованість відбудовних процесів. Вони формують нормативний каркас реалізації політики відновлення, запобігають свавіллю у сфері використання публічних ресурсів та сприяють формуванню сервісної, відкритої та підзвітної моделі управління, що узгоджується з європейськими підходами «good governance».

Одним із базових векторів політики відновлення виступає комплекс процедур планування, фінансування та моніторингу реалізації відбудовних проєктів. Саме вони створюють структурно завершений цикл управління, визначаючи його алгоритм і нормативну регламентацію.

Планування – вихідний та системотворчий етап державної стратегії відбудови. На цьому рівні формуються стратегічні орієнтири, визначаються пріоритети, обсяги та механізми фінансування, а також часові показники виконання проєктів. Сутність планування полягає у застосуванні регламентованих адміністративно-право-

вих процедур, що забезпечують упорядкованість та узгодженість дій органів влади, військових адміністрацій, територіальних громад, а також приватних і міжнародних партнерів.

У правовому вимірі планування означає нормативно визначений порядок формування напрямів, обсягів, черговості та строків реконструкційних заходів щодо критичної, соціальної, транспортної, енергетичної та житлової інфраструктури. Його нормативна основа визначається державними програмами, постановами Кабінету Міністрів України та відомчими актами.

Зокрема, Постанова Кабінету Міністрів України від 18 липня 2023 року № 731 [7] затвердила Порядок визначення територій відновлення та Порядок розроблення, реалізації й моніторингу планів відновлення і розвитку регіонів і громад, а також Порядок підготовки програм комплексного відновлення територій. Вони заклали нормативний фундамент обов'язковості розроблення планів на державному, регіональному і місцевому рівнях, визначили процедурну модель їх формування, відповідальних суб'єктів і правила координації між ними.

Відповідно до вказаних актів, програми комплексного відновлення створюються обласними адміністраціями та територіальними громадами із залученням експертних інституцій, міжнародних організацій і громадськості. Такі програми охоплюють відновлення соціально-економічної, інженерної, екологічної, комунальної та містобудівної інфраструктури, а їх розроблення включає послідовні процедурні етапи:

- встановлення ступеня руйнувань та складання актів технічного обстеження;
- визначення переліку пріоритетних об'єктів і критеріїв першочерговості;
- розроблення проєктно-кошторисної документації відповідно до державних будівельних норм і стандартів енергоефективності;
- погодження програм між органами виконавчої влади, місцевого самоврядування та військовими адміністраціями;

– проведення громадських консультацій і врахування пропозицій зацікавлених осіб.

Завдяки наявності процедурно чіткої моделі забезпечується узгодженість дій суб'єктів відбудови, усувається дублювання функцій та підвищується ефективність управління ресурсами. Саме адміністративно-правові механізми планування є інструментом координації між рівнями влади, визначення порядку подання заявок на фінансування, погодження пріоритетів і розподілу коштів між регіонами.

Таким чином, планування реконструкції виступає не лише технічним, а передусім правовим та управлінським процесом, що забезпечує легітимність, структурованість і відкритість державних рішень. Саме завдяки процедурному плануванню реалізуються засади підзвітності, прозорості, участі громадян і стратегічного використання просторових ресурсів післявоєнної відбудови.

Фінансування відбудовних процесів – наступний системний компонент адміністративно-правового механізму реконструкції держави.

Ефективне післявоєнне відновлення можливе лише за наявності належного фінансово-правового забезпечення, яке формує основу функціонування системи публічного управління у сфері відбудови. Фінансування має комплексний характер та здійснюється через адміністративні процедури розподілу коштів, цільового використання ресурсів, фінансового контролю й звітності. Їхнє призначення – гарантувати законність, публічність та ефективність використання державних, муніципальних і міжнародних фондів.

Правове регулювання фінансування реконструкції базується на нормах бюджетного, фінансового й адміністративного законодавства, поглибленого урядовими постановами та галузевими актами. Процедури визначають джерела фінансування, подання заявок, розгляд і погодження проєктів, а також контроль за виконанням бюджетних програм. Отже, адміністративне регулювання виступає інсти-

туційним запобіжником нецільового використання коштів.

Основні фінансові канали включають: кошти державного бюджету; ресурси місцевих бюджетів для регіональних та комунальних проєктів; міжнародну допомогу (ЄС, Світовий банк, ЄБРР, ПРООН, USAID, ООН, Червоний Хрест тощо); спеціалізовані фонди та благодійні платформи, включно з донорськими механізмами Кабміну; приватні інвестиції та державно-приватні партнерства.

Процедурні механізми визначають чіткий порядок – від ініціації проєкту до фактичного використання коштів.

Таким чином встановлюється процедура-міст між плануванням та бюджетним виконанням, що запобігає суб'єктивному розподілу ресурсів.

Фінансування на центральному рівні здійснюється за правилами Бюджетного кодексу із застосуванням спеціальних урядових процедур. Обласні адміністрації формують консолідовані заявки від громад, що дає змогу уряду комплексно планувати розподіл коштів.

Низка постанов уряду встановлює порядок розроблення, реалізації та моніторингу планів відновлення регіонів і громад. На їх основі вибудовано єдину систему бюджетного планування, що поєднує фінансування, контроль і управлінську координацію.

Для прозорості запущено цифрову платформу DREAM, яка забезпечує облік, верифікацію й моніторинг проєктів, відкритість даних та громадський контроль [8].

Адміністративні процедури передбачають обов'язковий контроль і звітування. Моніторинг використання ресурсів здійснюють Міністерство фінансів, Держаудитслужба, Рахункова палата, а результати публікуються у звітних матеріалах.

Вимоги законодавства включають: обґрунтовані бюджетні запити, ведення звітності відповідно до міжнародних стандартів, аудит та ревізії профінансованих об'єктів, а також компенсаційні механізми у разі повторного руйнування.

Фактично формується дворівнева система відповідальності, що унеможливує зловживання та неефективне освоєння коштів.

Важливим джерелом є міжнародні гуманітарні та технічні програми. Адміністративні процедури їх залучення передбачають підготовку проєктних заявок, грантових конкурсів, укладання меморандумів та обов'язкову звітність.

У підсумку фінансування реконструкції України має чітко процедурний характер: кожен етап – від подання заявки до фінального звіту – реалізується через адміністративно-правові механізми, що гарантують законність, відкритість і відповідальність. Такий формат сприяє зміцненню довіри суспільства й міжнародних партнерів, підвищує ефективність відбудови та створює основу для сталого розвитку в післявоєнний період.

Моніторинг виступає фінальною адміністративно-правовою процедурою у системі, що досліджується, і є одним із ключових механізмів оцінки результативності та коригування державної політики у сфері відбудови інфраструктури України. У контексті післявоєнної реконструкції він утворює самостійний елемент правового механізму реалізації політики відновлення та забезпечує безперервне спостереження, накопичення, перевірку й аналітичну інтерпретацію інформації щодо виконання відбудовних проєктів. Його завдання – фіксувати фактичний стан реалізації програм, формувати підстави для адаптації управлінських рішень та сприяти підвищенню прозорості діяльності виконавчої влади.

Природа моніторингу є оцінювально-аналітичною. Його мета полягає не у санкціонуванні, а у створенні доказової бази для прийняття рішень, формуванні прогнозів, ідентифікації проблем і кращих практик. У цьому сенсі він є каналом зворотного зв'язку між державою, суспільством і міжнародними партнерами, що забезпечує здатність державної політики гнучко реагувати на зміни соціально-економічних реалій.

Адміністративно-правовий порядок проведення моніторингу зафіксований у низці урядових актів, ключовим із яких є вищезгадана Постанова Кабінету Міністрів України №731 від 18.07.2023 [7], що затверджує Порядок визначення територій відновлення та Порядок розроблення, реалізації та моніторингу планів відновлення регіонів і громад. Ці нормативні документи встановлюють обов'язковість регулярного відстеження стану реалізації відбудовних планів, визначають суб'єктів, відповідальних за проведення моніторингу, а також порядок звітності та форми узагальнення результатів.

На загальнодержавному рівні процес координується центральними органами виконавчої влади – насамперед Міністерством розвитку громад та територій України та Міністерством цифрової трансформації. На регіональному рівні моніторинг здійснюється обласними військовими адміністраціями, тоді як на місцевому – виконавчими органами територіальних громад, які збирають дані щодо обсягів фінансування, готовності об'єктів та соціальних наслідків реконструкції й передають їх для узагальнення.

Моніторинг передбачає застосування низки процедур, що гарантують безперервність і відкритість оцінки реалізації відбудовних заходів. До них належать: регулярне накопичення, систематизація та аналітичне опрацювання інформації; оцінка впливу відновлення на соціально-економічні показники (рівень зайнятості, доступ до послуг, відновлення транспортної інфраструктури, екологічний стан); виявлення проблемних ділянок та формування пропозицій щодо оптимізації програм. Узагальнені результати моніторингу передаються органам, що приймають рішення про продовження, корекцію чи фінансування проєктів, а звіти оприлюднюються для громадськості та донорів.

Учасники відбудови зобов'язані регулярно подавати звітність за уніфікованими формами, затвердженими урядом, що забезпечує єдині методичні підходи та дає можливість

оцінювати динаміку відновлення на національному рівні.

Важливою складовою моніторингових процедур є цифрові інструменти, що забезпечують оперативність та достовірність даних. До них належать: публічні реєстри та геопортали, зокрема Карта відновлень та руйнувань, які забезпечують відкритий доступ до інформації для громадян; цифрова екосистема DREAM; реєстри донорських програм.

Формування єдиної інформаційної системи створює цифрове середовище моніторингу, що поєднує фінансові та соціально-економічні показники й забезпечує доказову базу для прийняття управлінських рішень.

Значну роль у моніторинговому механізмі відіграє міжнародний контроль – окремі проекти підлягають зовнішньому аудиту та перевіркам міжнародних партнерів, серед яких ЄС, Світовий банк, USAID, ПРООН, GIZ, U-LEAD, Червоний Хрест та ін. Донори застосовують власні показники ефективності, аналізують соціально-економічні наслідки відновлення та проводять незалежні оцінки виконання програм. Така практика посилює інституційну стійкість державних структур, сприяє збільшенню довіри до відбудовних процесів і забезпечує запобіжний механізм від можливих порушень.

Моніторинг, таким чином, виходить за межі суто спостережної функції – він набуває прогностичного, регулятивного та превентивного змісту. Його використання дозволяє оперативно оцінювати хід реалізації програми, виявляти неефективні витрати, здійснювати корекцію цілей і підвищувати підзвітність перед суспільством.

Моніторинг стає інструментом динамічної адаптації політики відбудови, що гарантує їй доказовість, результативність і високу ступінь публічності. Він підсилює стабільність процесів реконструкції, зміцнює правовий порядок і забезпечує формування сучасної адміністративної моделі, орієнтованої на реальний результат та захист інтересів громадян.

Узагальнюючи, слід констатувати, що адміністративно-правові процедури планування,

фінансування та моніторингу разом формують цілісну систему правового забезпечення повоєнного відновлення держави. Їх роль полягає не лише у визначенні технічних алгоритмів, а й у створенні правового фундаменту для забезпечення законності, відкритості, підзвітності та ефективності діяльності органів публічної влади.

Планування забезпечує стратегічність і передбачуваність політики відбудови; фінансування – ресурсну наповненість та прозорість використання коштів; моніторинг – механізм аналізу, корекції та забезпечення довіри суспільства до процесу реконструкції. У взаємодії ці процедури формують багаторівневу адміністративно-правову платформу післявоєнного відновлення України, яка спрямована не лише на фізичну реконструкцію інфраструктури, а й на зміцнення державної інституційності та верховенства права.

Висновки. Адміністративно-правові процедури становлять фундамент сучасної моделі публічного управління та визначають алгоритм державної діяльності в умовах повоєнного відновлення. Їхній нормативний характер забезпечує впорядкованість, публічність і передбачуваність управлінських рішень, а послідовність процедур планування, фінансування й моніторингу утворює єдиний, завершений цикл регулювання відбудовних процесів. Планування задає стратегічний напрям реконструкції, фінансування забезпечує ресурсну реалізованість державної політики, а моніторинг виконує функцію оцінки, коригування та підвищення результативності її впровадження. У своїй сукупності ці процедури формують інституційно стабільний механізм післявоєнного розвитку, який інтегрує принципи законності, прозорості, участі громадськості та належного врядування. Саме їхня узгоджена дія гарантує не лише відновлення зруйнованої інфраструктури України, а й посилення правової спроможності держави, зміцнення довіри суспільства та формування ефективної, сервісно орієнтованої публічної влади.

Анотація

Стаття присвячена комплексному дослідженню адміністративно-правових процедур як важливого інструмента публічного управління у сфері післявоєнного відновлення інфраструктури України. Актуальність дослідження зумовлена масштабними руйнуваннями, спричиненими збройною агресією російської федерації, та необхідністю формування ефективного, прозорого й підзвітного механізму реалізації державної політики реконструкції. Наголошено, що відбудова не може розглядатися виключно як технічний чи фінансовий процес, оскільки її успіх визначається передусім якістю правового регулювання та процедурної упорядкованості управлінських рішень.

Адміністративно-правові процедури аналізуються як системоутворюючий елемент, що забезпечує законність, передбачуваність, контрольованість і публічність діяльності органів влади. На основі доктринальних підходів доведено, що процедури становлять окремий інститут адміністративного права, який поєднує ознаки матеріально-правового та процесуального рівнів регулювання. Розкрито етимологічну та концептуальну природу поняття, а також окреслено дискусійні наукові позиції щодо співвідношення адміністративної процедури та адміністративного процесу.

Особливу увагу приділено трьом ключовим процедурним блокам – плануванню, фінансуванню та моніторингу відбудовних заходів. Планування розглянуто як вихідну стадію управлінського циклу, що визначає стратегічні пріоритети, обсяги та черговість реалізації проєктів реконструкції. Наведено аналіз нормативних актів, які закладають процедурну модель розроблення планів відновлення на державному, регіональному та місцевому рівнях. Підкреслено важливість участі територіальних громад і проведення публічних консультацій.

Фінансування досліджено як процедурно регламентований механізм розподілу та використання бюджетних, муніципальних і міжнародних ресурсів. Визначено роль бюджетних запитів, державних програм, цифрових систем, а також донорських інструментів. Моніторинг представлено як заключну, але не менш значущу процедуру, що забезпечує аналітичний супровід реалізації відновлення, корекцію управлінських рішень, зовнішню та внутрішню підзвітність. Окреслено застосування електронних реєстрів, геопорталів, міжнародного аудиту.

У підсумку обґрунтовано, що адміністративно-правові процедури формують цілісний механізм повоєнної реконструкції, посилюють інституційну стійкість держави та сприяють відновленню не лише матеріальної інфраструктури, а й довіри суспільства до публічної влади.

Ключові слова: адміністративно-правові процедури; відновлення інфраструктури; публічне управління; планування відбудови; фінансування реконструкції; моніторинг відновлювальних заходів; післявоєнна реконструкція України.

Mykytas M. Ya. Public management of recovery processes in Ukraine: legal procedures of planning, financing and monitoring

Summary

The article is devoted to a comprehensive analysis of administrative-legal procedures as a key instrument of public governance in the field of post-war reconstruction of Ukraine's infrastructure. The relevance of the study is determined by the large-scale destruction caused by the armed aggression of the Russian Federation and by the need to establish an effective, transparent and accountable mechanism for the implementation of state reconstruction policy. It is emphasized that recovery cannot be viewed solely as a technical or financial process, as its success depends primarily on the quality of legal regulation and the procedural coherence of managerial decisions.

Administrative-legal procedures are examined as a system-forming element that ensures legality,

predictability, accountability and openness of public administration. Based on doctrinal approaches, the article substantiates that such procedures constitute an independent institute of administrative law, combining features of both substantive and procedural regulation. The etymological and conceptual foundations of the notion are considered, and scholarly debates concerning the correlation between administrative procedure and administrative process are outlined.

Special attention is given to three core procedural blocks – planning, financing and monitoring of reconstruction activities. Planning is examined as the initial phase of the management cycle, which sets strategic priorities, determines the scope and sequencing of reconstruction measures. The article provides an analysis of normative acts establishing the procedural framework for drafting recovery plans at national, regional and local levels, with particular emphasis on the importance of community involvement and public consultations.

Financing is explored as a procedurally regulated mechanism for the allocation and utilisation of state, municipal and international resources. The study highlights the role of budget requests, governmental programmes, digital systems and donor instruments. Monitoring is presented as the final, yet equally essential, procedure aimed at providing analytical support for project implementation, adjustment of managerial decisions and reinforcement of external and internal accountability. The application of electronic registries, geospatial platforms and international audits is outlined.

The study concludes that administrative-legal procedures constitute a holistic mechanism of post-war reconstruction, strengthening institutional resilience and contributing to the restoration not only of material infrastructure, but also of public trust in state authority.

Key words: administrative-legal procedures; infrastructure recovery; public governance; reconstruction planning; reconstruction financing; monitoring of recovery measures; post-war reconstruction of Ukraine.

Список використаних джерел:

1. Братель С. Г. Природа та особливості адміністративних процедур. *Visegrad Journal on Human Rights*. 2014. № 2. С. 99–103.
2. Левченко О. В. Адміністративна процедура як правова форма надання адміністративних послуг: поняття, ознаки та співвідношення із суміжними правовими поняттями. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2015. Вип. 2(8). С. 106–111.
3. Бевзенко В. М. Деякі теоретичні міркування щодо адміністративних процесуальних і процедурних категорій у вітчизняній адміністративно-правовій та адміністративно-процесуальній науці. *Вісник Вищого адміністративного суду України*. 2011. № 3. С. 56–62.
4. Фролов Ю. М. Адміністративні процедури: зміст та особливості. *Форум права*. 2013. № 3. С. 692–698. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2013_3_114.pdf.
5. Кікінчук В. Ю. Поняття, ознаки та види адміністративних процедур. *Право і безпека*. 2020. № 2(77). С. 64–68. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2020.2.08>.
6. Осадчий А. Правові процедури у публічному адмініструванні. *Юридичний вісник*. Проблеми та судження. 2021. № 6. С. 103–111. DOI: <https://doi.org/10.32837/yuv.v0i6.2271>.
7. Кабінет Міністрів України. Постанова «Про затвердження порядків з питань відновлення та розвитку регіонів і територіальних громад» від 18 липня 2023 р. № 731. Київ, 2023. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/731-2023-%D0%BF#Text>.
8. Система управління публічними інвестиціями DREAM. URL: <https://dream.gov.ua/ua>.